

"AJUDA MÈDICA INTERNACIONAL"

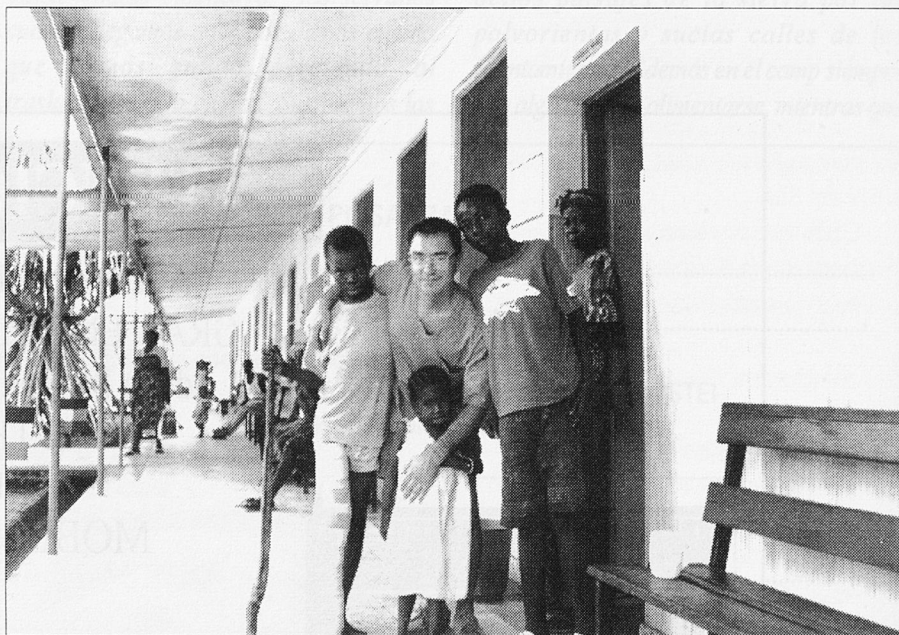
UN PROGRAMA D'ASSISTÈNCIA MÈDICA A LA REPÚBLICA DOMINICANA

El doctor Marcelo Sisti és metge a l'Hospital Son Dureta i treballa en el Servei d'Ortopèdia i Traumatologia. Va estudiar la carrera de Medicina i l'especialitat d'Ortopèdia i Traumatologia a la Universitat de Buenos Aires (Argentina). Resideix a Palma des de fa quasi vuit anys. Aquí ha trobat molt més que la terra i la gent amb la qual desitja viure.

*Marcelo Sisti **

Sentim, veiem i llegim moltes accions dirigides a col·laborar amb distintes ONGs per ajudar en diferents llocs del món, peticions i sol·licituds de tot tipus, i afortunadament molta de gent es sensibilitza i acudeix per ajudar-hi. Europa i Occident són immensament rics en tots els aspectes materials, en relació amb els països i les persones que sol·liciten ajuda. Sovint allò que nosaltres cedim o regalim, per tranquilitzar la nostra consciència, sol ser una part ínfima de les nostres coses, coses que generalment ja no ens serveixen per a res.

Des que em vaig interessar plenament per la Medicina i vaig començar a ajudar a cosins i tios metges (quan encara tenia tan sols quinze anys), vaig sentir una forta cridada a solidaritzar-me amb la gent, amb els que necessitaven ajuda, fonamentalment ajuda mèdica. No hi ha dubte que la millor forma d'ajudar qualcú és fer-ho directament i personalment. Conviure, si és possible, amb la gent necessitada, sobre el terreny; oferir el suport i la capacitat tècnica per millorar i solucionar el problema, la persona o la comunitat. Intercanviar cultures i vivències, i aprendre dels llocs als quals un

El doctor Sisti amb alguns pacients

pugui anar. Aquests llocs no necessàriament han d'esser molts llunyans ni molts perillosos.

Així doncs, el juliol de 1995 la Fundació Barceló, presidida per D. Gabriel Barceló, i mitjançant el seu director, em va sol·licitar l'estudi de la possibilitat d'ajuda mèdica a països o indrets que ho necessi-

tassin especialment. La idea de poder dirigir un projecte d'aquest tipus i la possibilitat de coordinar la tasca d'un grup de persones em va entusiasmar moltíssim, tota vegada que suposava poder fer quelcom més del que ja havia fet fins aleshores, col·laborant en diverses missions d'ajuda humanitària internacional. Una vegada em vaig fer càrrec del projecte i després d'haver estudiat una sèrie de països, decidírem d'adreçar-nos a la República Dominicana, fonamentalment per esser un país de parla hispana, políticament estable, sugar i amb possibilitats de continuar la tasca assistencial en anys següents.

El treball previst des de la Fundació Barceló fou de seleccionar metges i infermeres, distribuir els grups de treball, el temps i les tasques, avaluar els materials existents en el terreny i el que nosaltres nece-

ssitariem, així com la realització de les activitats sobre el terreny. Des del principi del projecte es va intentar d'evitar tots els problemes i errors que jo havia detectat en participar en altres grups i d'altres ONGs. La satisfacció per poder-ho dur a terme fou extraordinària. Una de les preocupacions constants, compartida pels metges i

enfermeres compromesos en el projecte, fou la d'optimitzar els recursos i els pressupostos. Així, la meua preocupació es va anar fent la de tots. En alguna ocasió vaig pensar que la manera d'evitar tots els problemes organitzatius, renúncies i nervis seria contactar amb alguna de les ONGs amb les quals ja he col·laborat i sol·licitar d'elles una plaça per al meu mes de vacances. Afortunadament, però, el sol fet de pensar en la gent a la qual podríem ajudar, els centenars de persones que rebrien atenció mèdica, i en com seria d'excel·lent i enriquidora l'experiència per a tots els col·laboradors, varen fer que es renovassin les meves il·lusions per continuar treballant.

Finalment quedaren configurats tres equips mèdico-quirúrgics que durant els mesos de juliol, agost i setembre participarien en el projecte que es va denominar "Ayuda Médica Internacional". En cada un dels grups es va incloure una infermera, que va resultar ser d'ajuda inestimable.

El punt d'arribada i el lloc on es dugueren a terme les activitats fou la localitat d'Higüey, a pocs quilòmetres de l'aeroport de Punta Cana i dels complexos turístics de Playa Bávaro. Era important el suport sanitari en el lloc de destí. Allà pràcticament no existeix la medicina social gratuïta, els preus de l'atenció privada són més alts que els d'Espanya i els salaris... ja us podeu imaginar.

El primer equip va estar format per: Marcelo Sisti, cap de grup, Antonio Maffrand, anestesista, Francisca Pérez, infermera, José M. Mateos, oftalmòleg, Francesca Fiol, metgessa de família, i Maria José Manzano, ginecòloga; al grup s'hi va afegir Lorenç Sbert, cirurgia. El segon equip el formaren: Manuel Tomás, otorinolaringòleg i cap de grup, Agnès Barceló, metgessa de família, Elena González, hematòloga, Antonio Pareja, epidemiòleg, Antònia Gili, infermera, i José Luis Silvestre, traumatòleg. El tercer equip estava format per: Julán Arranz, traumatòleg i cap de grup, Nina Martínez, instrumentista, Encarnació Agudo, anestesista, Esther

Amengual, ginecòloga, Guillermo Saracut, cirurgia plàstica, i Pilar Pons, infermera d'atenció primària.

Tots vàrem viure moltes anècdotes, algunes d'elles amenes i divertides, i altres fins i tot preocupants com, per exemple, quan el tercer grup fou sorprès per l'huracà Hortensia, que els va deixar aïllats completament i varen haver de ser evacuats per personal dels Hotels Bávaro Barceló, per després, quasi immediatament, començar a donar ajuda als refugiats que ho havien perdut quasi tot a conseqüència de la catàstrofe.

Hem comprovat clarament que el millor i la cosa més reconfortable és donar qualque cosa d'un mateix

Definitivament, per a tots els integrants dels diferents grups va ser una experiència molt gratificant, reconstituent, d'aquelles que serveixen per renovar les esperances en l'atenció mèdica i fins i tot en la professió mateixa. He de destacar, per altra part la col·laboració que sobre el terreny vàrem tenir per part dels espanyols residents a la República Dominicana, especialment del Dr. Guillem Mas i del cònsol espanyol, Dr. Manuel Álvarez. També és d'agrair la tasca de les autoritats locals, metges i d'altre personal sanitari local.

En el moment en què tots els equips mèdics ja han tornat a casa, hi ha la coincidència total que l'experiència ha estat molt enriquidora. Tots estam disposats a tornar-hi i a seguir col·laborant amb els programes successius, després de descobrir una nova forma d'utilitzar el temps lliure. Recordem que tots els que han participat en aquest projecte ho han fet durant les seves vacances i sense percebre cap tipus de pagament per dur a terme la seva activitat.

Estudiam la possibilitat de continuar l'any que ve la feina a la República Domi-

nicana, en grups semestrals, si és possible. Pensam també d'iniciar un programa semblant a Nicaragua, si les condicions d'estabilitat es mantenen.

En resum, hem comprovat clarament que el millor i la cosa més reconfortable és donar qualque cosa d'un mateix, encara que sembli difícil. Nosaltres vàrem regalar, per dir-ho així, les nostres vacances, els nostres coneixements mèdics, socials, culturals, etc. per tal de poder influir positivament en les persones i el seu l'entorn. Vàrem poder comprovar com del nostre petit sacrifici en podíem treure fruits ben positius. Sempre he pensat que és un gran malbaratament tenir adormit a aturat tot allò que sé fer i que puc fer amb les meves mans, per estar descansant durant un mes sota una palmera, quan hi ha tanta de gent en el món que pot necessitar de la meua ajuda.

Aquesta tasca de cooperació no es pot circumscriure exclusivament a l'àrea de salut o el seu entorn. Qualsevol persona, tengui la professió o l'ofici que tengui i que realment vulgui trobar un lloc per ajudar la gent que ho necessita, ho hauria de poder fer. Aquesta és la manera de sentir-se més plens i més feliços en la vida, n'estic ben segur. Per això, des d'aquí vull animar a tots aquells que vulguin col·laborar. □

* Coordinador Ajuda Médica Internacional Fundació Barceló